

РЕШЕНИЕ

№ 3224

гр. София, 13.05.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 16.02.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Бузова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **2594** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК вр. чл.72, ал.4 ЗМВР, вр. § 149, ал.1 от ПЗР на ЗИД АПК (ДВ, бр. 77 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г.)
Образувано е по жалба на И. А. И., с адрес в [населено място],[жк], вх.“Б“, ет.7, ап.51, чрез пълномощника му-адв.А. С., срещу Заповед за задържане на лице №22933/624/25.02.2016 г. /без номер в приложения към жалбата екземпляр на жалбоподателя/ на полицейския орган - младши инспектор И. Б. И.-старши полицай в група „Охрана на обществения ред, масови мероприятия и съдействие на общински служители при изпълнение на служебните им задължения“ към сектор „Общинска полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ по допълнителен щат към щата на СДВР, като незаконосъобразна.

Наведените с жалбата основания за оспорване са за противоречие с материалноправните разпоредби, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените /погрешно в жалбата „съдопроизводствените“/ правила и несъответствие с целта на закона-чл.146, т.4, т.3 и т.5 от АПК. Тяхното

осъществяване е аргументирано с твърдения, че в оспорената заповед е посочено като основание чл.72, ал.1, т.2 и т.4 от ЗМВР, а видно от самата заповед и от протокола за обиск на лице, жалбоподателят е имал в себе си лични документи, установяващи неговата самоличност. Поради това посоченото основание за задържане водело до невъзможност жалбоподателят да разбере основанието, на което е задържан и да организира адекватно защитата си. По своята същност този порок представлявал съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяната на обжалваната заповед.

С оглед наличието на данни, че самоличността на жалбоподателя е била установена преди издаването на заповедта за задържане, липсвало и фактическо основание за задържането му.

Нарушена била и нормата на чл.72, ал.6 ЗМВР. Въпреки изразената воля в попълнената декларация, че жалбоподателят желае адвокатска защита, липсвали доказателства органът да е уведомил незабавно лице, посочено от задържания, което представлявало съществено нарушение на административно-производствените правила и материалния закон.

В о.с.з. пред АССГ жалбоподателят, чрез пълномощника си, поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ по съображения, изложени в представените писмени бележки. Заявява и искане за присъждане на разноските за съдебното производство, за което представя списък по чл.80 ГПК, вр.чл.144 АПК.

Ответникът полицейски орган младши инспектор И. Б. И.-старши полицаи в група „Охрана на обществения ред, масови мероприятия и съдействие на общински служители при изпълнение на служебните им задължения“ към сектор „Общинска полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ по допълнителен щат към щата на СДВР, оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ.

Административен съд-София град, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК установи от фактическа страна:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу акт, който може да бъде оспорен по съдебен ред пред АС-чл.72, ал.4 от ЗМВР /в действащата му редакция до изм. – ДВ, бр. 77 от

2018 г., в сила от 1.01.2019 г./, от лице с правен интерес от оспорването /чл.147, ал.1 от АПК/, в качеството на засегнат от акта адресат. Спазен е и 14-дневният преклузивен срок по чл.149, ал.1 АПК, предвид датата на издаване на заповедта-25.02.2016 г. /доколкото в заповедта липсва посочване на дата на получаването от жалбоподателя на препис от нея/ и датата на подаване на жалбата чрез органа до съда-09.03.2016 г.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Видно от кадрова справка №513р30439/08.08.2016 г. на СДВР, отдел „Човешки ресурси“, към 25.02.2016 г. И. Б. И. е заемал длъжността старши полицай в група „Охрана на обществения ред, масови мероприятия и съдействие на общински служители при изпълнение на служебните им задължения“ към сектор „Общинска полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ по допълнителен щат към щата на СДВР, със специфично наименование „младши инспектор“, на която длъжност е бил преназначен със Заповед №513з-2374/16.04.2015 г. В специфичната му длъжностна характеристика, утвърдена със Заповед №513з-5442/03.08.2015 г. на директора на СДВР, сред основните задължения на длъжността е дейност, която се квалифицира по чл.6, ал.1, т.2, т.7 и т.8 от ЗМВР.

Със Заповед за задържане на лице №22933/624/25.02.2016 г. на старши полицай И. Б. И. при сектор „ОП“ СДВР жалбоподателят е задържан на 25.02.2016 г. в 20.50 часа за срок от 24 часа. Приложеното със заповедта правно основание, посочено в нея, е чл.72, ал.1, т.2 и т.4 от ЗМВР, а като фактическо основание е вписано: “Пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба и да бъде установена самоличността му.”

В заповедта е отразено, че И. А. И. е получил екземпляр от нея, както и че е освободен в 14.50 часа на същата дата-26.02.2016 г., удостоверено с подпис на лицето.

Видно от протокола за обиск на лице, сред намерените и описани вещи и е СУМПС /свидетелство за управление на моторно превозно средство/ с №282726989 на името на И. А. И. с [ЕГН], което е документ за самоличност на българските граждани, съгласно чл.13, ал.1, т.3 ЗБЛД.

В съответствие с декларацията, приложена в преписката, И. А. И. е запознат с правата, които има към момента на задържането, като по отношение правото на адвокатска защита, жалбоподателят в съдебното производство саморъчно е вписал: „желая-беше ми осигурена възможност да се обадя на адвоката“ и се е подписал.

Съставен е и протокол за доброволно предаване на служебна карта №270, издадена от Министерство на правосъдието, с вписано обяснение от жалбоподателя, че служебната карта е отпреди 2010 г. и е стара. Някога е бил служител на Министерството на правосъдието и загубил картата.`

От приетите по делото писмени доказателства, съдържащи се в преписката /докладни записки и писмени обяснения/, както и свидетелските показания, събрани в хода на съдебното производство се установява, че св.Н. Т. и жалбоподателят И. имали уговорка да вечерят заедно в заведение на 25.02.2016 г. Около 20.30-20.35 часа в [населено място], на [улица], в отсечката между [улица]и [улица], св.Т. паркирал управлявания от него автомобил. Свидетелят видял, че има знак за служебно паркомясто, със забрана за паркиране до 19.30 часа. Като съобразил, че към 20.30 часа забраната не важи, паркирал на мястото. След като паркирал, се появил мъж, облечен в анцуг и джапанки, който грубо му наредил да премести колата /“разкарай си колата от тука, защото ще викна полиция, ще те разкостят и ще я вдигнат“/. Свидетелят му казал, че има право да паркира на това място след 19.30 часа и се упътил към ресторанта. Бил на метри от колата си, когато от същата сграда излязъл мъж с униформа, но свидетелят не можел да каже дали униформата е полицейска. Впоследствие видял, че сградата е на Военно окръжие. Униформеният казал на свидетеля:“М. си колата оттук“. След настояване на свидетеля, униформеният мъж се легитимирал, като показал за секунди служебна карта, така че свидетелят не успял да прочете името и длъжността му. Свидетелят не възприел казаното като полицейско разпореждане, тъй като било изказано в неофициално-махленски порядък. Свидетелят възразил, като се позовал на наредбата на СОС, но вместо да обоснове преместването на автомобила, униформеният служител поискал личната карта на свидетеля. Свидетелят представил личната си карта, а служителят започнал да записва данните му в едно тефтерче, което извадил от вътрешния си джоб. Свидетелят възразил, като

поискал, след като му се прави полицейска проверка, то това да стане по надлежния ред. Намесил се и жалбоподателят И., който междувременно бил пристигнал на мястото на срещата им със св.Т.. И. се възмутил от държането на служителите, при което извадил мобилния си телефон и направил опит да заснеме случващото се. Възникнало пререкание между И. и служителите, които поискали съдействие около 21.00 часа. На място пристигнали мл.инспектори при 05 група ООРОООВ П. Л. и Е. Л.. При тяхното пристигане и след надлежното им легитимиране, жалбоподателят И. представил личната си карта, за да установят самоличността му. Докладната записка на мл.инспектор Л. /л.61/ подкрепя защитната теза на жалбоподателя, че е отказал да представи личната си карта по-рано, тъй като служителите, с които е започнало пререканието, са отказали да се легитимират надлежно пред него. В подкрепа на това е и обстоятелството, че И. е позвънил на тел.112, че лица се представят за униформени.

С решение по н.а.х.дело №3654/2016 г. по описа на СРС, на основание чл.6, ал.1 от УБДХ, И. А. И. е признат за невиновен в това, че на 26.02.2016 г. около 20.45 часа се е намесил и попречил за извършване на полицейска проверка на лицето Н. Т., като по време на проверката снимал с мобилния си телефон и отказал да изпълни разпореждането на полицейските служители да остане на мястото на проверката и е оправдан по така повдигнатото му обвинение.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган и не е осъществено основанийето по чл.146, т.1 АПК. Компетентността на органа, издател на акта, произтича от чл.57, ал.1 от ЗМВР и чл.74, ал.1, вр. чл.72, ал.1 ЗМВР.

Съгласно чл.30, ал.1 от Конституцията на Република България /КРБ/ всеки има право на лична свобода и неприкосновеност. Разпоредбата на чл.30, ал.2 КРБ никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или на друго посегателство върху личната неприкосновеност освен при условията и по реда, определени със закон. Съгласно чл.30, ал.3, изр.1 КРБ единствено и само в изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за

което незабавно уведомяват органите на съдебната власт. В срок от 24 часа от задържането органът на съдебната власт се произнася по неговата законосъобразност, постановява чл.30, ал.3, изр.2 КРБ.

Съгласно член 5, § 1, изр.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, ратифицирана със закон на Народното събрание от 31 юли 1992 г. /ДВ, бр. 66 от 1992 г./, в сила за Република България от 7 септември 1992 г. /“Европейска конвенция за правата на човека” – ЕКПЧ/ всеки има право на свобода и сигурност. Тази разпоредба защита физическата свобода на лицето, която Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ разглежда заедно с правата по чл.2, чл.3 и чл.4 ЕКПЧ като първите по степен сред основните права, които защитават физическата сигурност на лицето /решение на ЕСПЧ от 03.10.2006 г. делото на М. v UK, жалба № 543/03 - § 30/. Всички видове лишаване от свобода от държавата са предмет на чл.5 ЕКПЧ, а защитеното от разпоредбата право на свобода и сигурност се прилага за всеки. След прогласяването му и за да го гарантира, член 5, § 1, изр.2 ЕКПЧ постановява, че никой не може да бъде лишен от свобода освен в изрично посочените в б. “а” - б. “f” случаи и само в съответствие с процедури, предвидени от закона. В юриспруденцията на ЕСПЧ трайно са изведени няколко стандарта при закрилата на това право. Първият е изчерпателност на изключенията по член 5, § 1, изр.2, б. “а” – б. “f” ЕКПЧ, чието тълкуване трябва да е задължително стриктно, а разширителните обосновки при приложението им са недопустими /решение на ЕСПЧ от 22.02.1989 г. по дело С. v I., жалба № 11152/84 - § 41/. Целта е да се гарантира, че никой няма да бъде произволно лишен от свобода на основание, което не е предвидено в конвенцията. Вторият е законност на лишаването от свобода по националния закон, както от процесуална, така от материалноправна страна, и скрупулъзно придържане към принципа за върховенството на закона /решение на ЕСПЧ от 24.10.1979 г. по делото W. v. N., жалба № 6301/73 - § 37 - § 39/. При съблюдаване на този фундаментален за всяко едно демократично общество принцип, лишаване от свобода, което е произволно, не може да е законно /решение на ЕСПЧ от 21.02.1976 г. по делото G. v. UK, жалба № 4451/75-§ 34/. За целта член 5, § 2 - § 5 ЕКПЧ гарантират сбор от материалноправни права, свеждащи до минимум рисковете от произвол при лишаване от свобода. Такова е правото по член 5, § 2 ЕКПЧ задържаното лице незабавно да бъде уведомено за

основанията за ареста си при задължение на държавата чрез компетентния национален орган да обоснове всяко лишаване от свобода на всеки един етап.

Без съмнение със задържането по оспорената заповед жалбоподателят е лишен от свобода по смисъла на член 5 ЕКПЧ, което е крайна форма на ограничаване на свободата му на придвижване по член 2 от Протокол № 4 към ЕКПЧ - държан от 20.50 ч. на 25.02.2016 г. до 14.50 ч. на 26.02.2016 г. в място за настаняване от затворен тип - помещение за задържане в 05 РУ-СДВР. Касае се за ограничение на свободата на придвижване, което е така сериозно по степен и интензитет, че по същността си съставлява лишаване от свобода по чл.5 ЕКПЧ, а не е само предмет на чл.2 от Протокол № 4 към ЕКПЧ. Щом има физическо задържане от полицията при загуба на свобода с елемент на принуда против волята на лицето макар и за 24-часов срок, това е лишаване от свобода по чл.5 ЕКПЧ /решение на ЕСПЧ по дело N. v. S., жалба № 47244/99/.

Ето защо проверката на Заповед за задържане на лице №22933/624/25.02.2016 г. следва да се прави през общия принцип на законност на лишаването от свобода с оглед изискванията на процедурата, предвидена в националния закон, съгласно член 5, изр.1 ЕКПЧ, която включва извършването на задържане /решение на ЕСПЧ от 30.08.1990г. по дело F., C. and H. v UK, жалби № 12244/86, 12245/86 и 12383/86 - § 29/ и с оглед наличието на материалноправните предпоставки от конкретното приложено основание за лишаване от свобода по член 5, § 1, изр.2, б."а" – б."г" ЕКПЧ. Двете изисквания за процесуалната и материална редовност в юриспруденцията на ЕСПЧ се припокриват и нерядко сливат в общо изискване лишаването от свобода да е законно /решение на ЕСПЧ от 21.02.1990г. по дело Van der Leer v N., жалба № 11509/85 - § 27 - § 31/. Освен че следва да е надлежно осъществено на някое от основанията по член 5, § 1, изр.2, б."а" – б."г" ЕКПЧ при спазване на националния закон, то трябва да е съвместимо с общия принцип за закрила от произволно лишаване от свобода.

Процесното задържане не покрива нито стандарта за законност, нито този за произволност като основополагащи общи принципи при ограниченията на правото на свобода и сигурност.

В нарушение на чл.74, ал.1, т.2 ЗМВР и член 5, § 1, изр.2 и § 2 ЕКПЧ, Заповед

№22933/624/25.02.2016 г. не съдържа ясни фактически основания, относими към конкретното поведение на задържаното лице. Изложеното в заповедта просто възпроизвежда съдържанието на приложеното от органа правно основание на чл.72, ал.1, т.2 и т.4 от ЗМВР. Задължителното посочване на фактическите основания в самия акт, наред с правните основания, предписва и субсидиарно приложимата съгласно чл.2, ал.1 АПК обща разпоредба на чл.59, ал.2, т.5 АПК, чрез която се изпълнява предписанието на чл.59, ал.1 АПК всеки административен акт, издаден в писмена форма, да е мотивиран. Тази национална уредба е синхронизирана с член 5, § 2 ЕКПЧ, който постановява, че на всяко арестувано лице трябва незабавно да бъдат съобщени на разбираем език основанията за арестуването му. Изискването се прилага за всички случаи по член 5, § 1, изр.2, б.„а” – б.„f” ЕКПЧ, вкл. за тези, в които не е упоменат арест, тъй като понятието се тълкува автономно с оглед общата цел на разпоредбата да се защити всеки срещу всяко произволно лишаване от свобода и излиза извън сферата на наказателноправните мерки /решение на ЕСПЧ от 21.02.1990 г. по дело Van der Leer v N., жалба № 11509/85 - § 27/. Член 5, § 2 ЕКПЧ всъщност осигурява елементарна гаранция, че всяко арестувано лице трябва да знае защо е лишено от свобода /решение на ЕСПЧ от 30.08.1990 г. по дело F., C. and H. v UK, жалби № 12244/86, 12245/86 и 12383/86-§ 40/, като му се даде възможност да отрече извършването на престъплението и така да бъде освободено, без да прибегва до съдебно производство. По силата на член 5, § 2 ЕКПЧ на всяко арестувано лице трябва да бъдат съобщени на разбираем за него прост, нетехнически език, основните правни и фактически основания за ареста му, така че да може, ако го сметне за подходящо, да оспори законността му пред съда в съответствие с член 5, § 4 ЕКПЧ /решение на ЕСПЧ от 21.02.1990 г. по дело Van der Leer v N., жалба № 11509/85 - § 28; решение на ЕСПЧ от 30.08.1990 г. по дело F., C. and H. v UK, жалби № 12244/86, 12245/86 и 12383/86 - § 40/. Тъй като законност означава такава и по вътрешното право, и по Конвенцията, подлежащата на предоставяне на лицето информация по член 5, § 2 ЕКПЧ трябва да се отнася до приложеното спрямо него основание по чл.72, ал.1 ЗМВР и до това по член 5, § 1, изр.2, б.„а” – б.„f” ЕКПЧ /решение на ЕСПЧ по дело M., O’N. and E. v UK, жалби № 8022/77, 8025/77 и 8027/77/.

Обжалваната заповед не отговаря на цитираните изисквания по чл.74, ал.1, т.2,

вр. чл.30, ал.2 КРБ, чл.59, ал.1 и ал.2, т.5 АПК и член 5, § 2 ЕКЧП, съставляващи процесуални гаранции за правото на свобода и сигурност по чл.30, ал.1 КРБ и член 5, § 1, изр.1 ЕКПЧП срещу произволното негово ограничаване. Изложеното „пречи на полицейски орган да изпълни задълженията си по служба и да бъде установена самоличността му“ не е конкретизирано в степен, покриваща минималните стандарти по чл.74, ал.1, т.2 ЗМВР, вр. чл.30, ал.2 КРБ, чл.59, ал.1 и ал.2, т.5 АПК и член 5, § 2 ЕКЧП. При тази неконкретност на изложеното от фактическа страна в заповедта, основанията за постановеното с нея задържане не могат да се считат съобщени на И. А. И., с връчването ѝ по реда на чл.74, ал.6 ЗМВР. Това кумулативно го лишава и от процесуалната гаранция по член 5, § 2 ЕКПЧ, и от тази по член 5, § 4 ЕКПЧ - от заповедта за задържане. И. А. И. не би могъл да придобие представа защо е задържан, без което не би могъл ефективно да оспори законността на това задържане по съдебен ред. Второ, заповедта не е косвено мотивирана чрез материалите от административната преписка. Най-напред, в нея не е цитиран какъвто и да е документ, който да се счита за неразделна нейна част. При положение, че полицейският орган, постановил задържането, не го е обосновал при извършването му, позовавайки се в Заповед №22933/624/25.02.2016 г. на изрично определен документ, съображенията по който възприема и взема предвид при своето произнасяне, съдът не може вместо него служебно да прави подобна връзка и недопустимо пост фактум да дописва липсващите фактическите основания на това задържане, извличайки ги от едни или други данни по административната преписка. Трето, косвеното мотивиране на Заповед №22933/624/25.02.2016 г., ако беше възможно, би опровергало бланкетно изложеното фактическо основание: „пречи на полицейски орган да изпълни задълженията си по служба и да бъде установена самоличността му Самоличността на И. е била установена преди задържането му, а по обвинението, че пречи за извършването на полицейска проверка е бил оправдан с решение по н.а.х.дело №3654/2016 г. по описа на СРС. По делото по

несъмнен начин се установи и това, че след пристигането на униформени полицейски служители от 05 РУ, жалбоподателят се е легитимирал пред тях и не е създал никакви пречки за извършването на полицейската проверка.

Със Заповед №22933/624/25.02.2016 г. е ограничено правото на свобода и сигурност на И. А. И. по чл.30, ал.1 КРБ и член 5, § 1, изр.1 ЕКПЧ, чиято конституционна и международноправна защита императивно изисква чрез чл.30, ал.2 КРБ вр. чл.74, ал.1, т.2 ЗМВР чл.74, ал.6 ЗМВР и член 5, § 2 ЕКПЧ основанията за задържането да му бъдат съобщени незабавно. Обратното, същата тази правна закрила и формираната трайна юриспруденция на ЕСПЧ по член 5 ЕКПЧ изключва категорично възможността едно лице да бъде лишено от свобода, независимо под каква форма и за какъв срок, на неизвестни за него основания. Ето защо, след като необходимата информация за тях не се съдържа в Заповед №22933/624/25.02.2016 г. съгласно чл.74, ал.1, т.2 ЗМВР и чрез връчването на неин препис по реда на чл.74, ал.6 ЗМВР не е доведена до знанието на И. А. И. при задържането му съгласно член 5, § 2 ЕКПЧ, фактическите негови основания не могат да се формулират, предявяват и доказват от постановилия го полицейски орган пост фактум. Съответно бланкетността на Заповед №22933/624 от 25.02.2016 г. от фактическа страна не може да се преодолее чрез съобразяване на данни от административната преписка по документи, които официално нито са приобщени към нея до задържането на И. А. И. на 25.02.2016 г. в 20.50 часа, нито са му били незабавно съобщени съгласно член 5, § 2 ЕКПЧ чрез връчването на неин препис по реда на чл.72, ал.4 ЗМВР. Липсата на ясни фактически основания за задържането в Заповед №22933/624/25.02.2016 г. пречатства и съдебния контрол по чл.72, ал.4 ЗМВР и член 5, § 4 ЕКПЧ, който се упражнява единствено в рамките на индивидуалния административен акт, чиято законосъобразност се оспорва. Този дефект по чл.74, ал.1, т.2 ЗМВР във формата на Заповед №22933/624/25.02.2016 г. е съществен, не е незабавно

отстранен от издалия я полицейски орган до задържането на И. А. И. на 25.02.2016 г. в 20.50 часа съгласно член 5, § 2 ЕКЧП, не подлежи на последващо саниране по делото и е самостоятелно абсолютно основание за отмяната ѝ. Със Заповед №22933/624/25.02.2016 г. е ограничено правото на свобода и сигурност по чл.30, ал.1 КРБ и член 5, § 1, изр.1 ЕКПЧ на този български гражданин при недопустима неопределеност на фактически основания за временното негово лишаване от свобода.

Отделно от това, макар и ненужно с оглед наличието на формално основание за отмяната на акта, съдът сочи, че установените по делото факти опровергават осъществяването на приложеното от органа правно основание по чл.72, ал.1, т.2 и т.4 ЗМВР. Последното обуславя и материална незаконосъобразност на оспорената заповед-чл.146, т4 от АПК.

По изложените съображения след осъществената проверка по чл.168 АПК, съдът намира жалбата за основателна – оспорената Заповед №22933/624/25.02.2016 г. е незаконосъобразно издадена с нарушения по чл.146, т.2 и т.4 АПК, поради което следва да се отмени на основание чл.172, ал.2, пр.2 АПК.

При този изход на делото, на жалбоподателя на основание чл.143, ал.1 от АПК следва да се присъдят направени по делото разноски общо в размер на 310 лева, в т.ч. държавна такса – 10 лв. и адвокатски хонорар – 300 лв., заплатен по ДПЗС от 01.03.2016 г.

Водим от горното, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ–град, Първо отделение, 21 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на И. А. И. ЕГН [ЕГН] с адрес - [населено място],[жк][жилищен адрес] Заповед за задържане на лице №22933/624 от

25.02.2016г., издадена от полицейския орган младши инспектор И. Б. И.-старши полицай в група „Охрана на обществения ред, масови мероприятия и съдействие на общински служители при изпълнение на служебните им задължения“ към сектор „Общинска полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ по допълнителен щат към щата на СДВР.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – [населено място], [улица] да заплати на И. А. И., ЕГН [ЕГН] с адрес - [населено място],[жк][жилищен адрес] на основание чл.143, ал.1 АПК сумата **310 лв.** (триста и десет лева) – направени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщаването му на страните с връчени преписи.

СЪДИЯ: _____